

SABADELL FEDERAL

Setmanari porta-veu del Partit Federal

Redacció i Administració: Jardí, 7 i 9

Els originals no's tornen.

Dels articles ne són responsables els seus respectius autors.

SUBSCRIPCIÓ MENSUAL . . . 50 CÉNTS.

NOMBRE SOLT . . . 10 »

El Federalisme

II

A l'esvair amb el pensament lliure de preocupacions les tenebres de la ignorancia, el fum de la guerra, el mar de llàgrimes i sang que cobreix la historia del centralisme, és sugestiú esguardar les profundes petjades, els sublims esforços de la autonomia individual per a obrir-se pas a través dels sigles. En les eternes lluites de les veritats de la ciencia inextingible, amb els errors de la fe cega i impacable, el centralisme ha sacrificat un nombre fabulós de víctimes per a aprofitar-se després dels seus descobriments, de les seves idees, en nom de la Iglesia que va cremar a uns per heretges, en nom de l'Estat que va condemnar a altres per traïdors o en nom del Progrés que a tots ha enlairat en espatlles de la civilització per a que fossin els fars brillants que guessin les generacions futures.

Qui no vegi això es ceg. Insensat qui ho vegi i anomeni utopia an el federalisme sols perquè és fill de la més ample manifestació de la autonomia en el sí de les col·lectivitats culturals i històriques com son la familia, el municipi i la regió; entitats que movent-se dintre de ses respectives esferes de l'ordre moral, sociològic i polític que en elles tenen els seus vehículs, son dret per autònoms, imprescriptibles i indisolubles com formades en la naturalesa i en la historia per un pacte sagrat, expressió de la voluntat de cada un dels seus membres.

Així és com el federalisme ha de realitzar en el govern dels pobles, la fórmula del progrés i conseguir que aquest empenyi al genre humà envers el coneixement del Deu Naturalesa, envers a la perfecció, sens sotrac ni sobressalts que torbin la pau de la llar i el benestar de la familia.

Aquella unitat lògica, espontània, que en el federalisme s'estableix, li dona sobre el centralisme una ventatja immensa. La unitat del federalisme, neix a conseqüència de la seva doctrina sana i dels seus procediments de govern perfectament humans, mentres que la unitat que'n el centralisme se sosté, és principi que no te el seu apoi en la vida i en el pervindre dels pobles, sino que descansant en el seu passat proveeix sols a les contingències del mal i de la mort que'n élls va haver d'ocasionar des del seu origen diví o celestial, que vol dir desconegut, inhumà, equívoc, irracional, negatiu sempre.

De manera que mentres la unitat del centralisme, que te la seva base en lo desconegut i intangible, és una unitat artificial i arbitrària, gèrm de la esclavitut dels homes i de la guerra entre les col·lectivitats, la unitat del federalisme neix de lo conegut i tangible i adquireix cos en el sí d'aquella varietat natural que és garantia de la llibertat i de l'ordre i viu en una unitat superior on

totes les varietats se confonen i s'uneixen.

Tanta divergencia existeix entre un i altre sistema que res de comú pot haver-hi entre els dos. El centralisme és la sombra feixuga del passat. El federalisme és la llum corprenedora de l'esdevenir. I el present els separa un abim insondable.

La huelga ridícula

V y último

En la vida social no hay principio superior al de libertad. Por conseguir el planteamiento de ella nunca harán bastante los hombres. El desprecio de la propia vida es sacrificio demasiado insignificante ante la grandiosidad del precioso don que la implantación del verdadero régimen de libertad proporcionaría al mundo civilizado.

De todas las contiendas que en los tiempos actuales se halla empeñada la Humanidad, ninguna ha logrado apasionar los ánimos en la medida que las derivadas de las cuestiones económicas y sociales. En ellas se lucha por lo más vital para la sociedad. El gran ejército formado por todo el proletariado universal, se bate por la conquista del derecho a la vida, base de otras conquistas que han de llevarle al disfrute de todos los derechos que, por su condición de productor, debe gozar.

No será nunca libre el obrero, en su aspecto político, mientras se halle aprisionado económicamente por las gruesas cadenas de la burguesía explotadora. Y estas cadenas no las romperá si no se esfuerza antes en pertrecharse de las poderosas armas de la instrucción, demoledoras de todo género de prejuicios y preocupaciones.

Ciego está el pobre obrero que no vé como conspiran contra él, en inmoral alianza, el patrono avariento, el clérigo embaucador y el político farsante, nefasta trinidad causante del deplorable estado en que se encuentra el que todo lo produce y de nada goza.

En tan bajo grado de cultura ha quedado sumida la desdichada clase obrera, por culpa de sus malos pastores, que continuamente se dá el triste caso de que se empleen las energías de los explotados contra sus propios hermanos en desgracia. Otra sería su suerte si la mitad de sus esfuerzos los enderezase a destruir el poder que le oprime.

Meted unos cuantos perros o gatos en un saco; sostened la boca de éste cerrada con una mano y veréis la que se arma por allí dentro cuando los pobres animalitos se persuadan de lo difícil que les es la salida; de seguro que al poco rato no quedará de ellos ni los rabos. Lo más lamentable será que no se le ocurrirá a ninguno morder la mano que les aprisiona.

Pero que suceda esto con seres racionales es demasiado vergonzoso. Y no otra cosa pasa en Santa Perpetua. Aquí tampoco se le ocurre a nadie atacar de frente al culpable de la ruina del pueblo.

Como somos humanos, entendemos que la solución del actual conflicto (como la de todos) debiera someterse a un arbitraje. Y ya que esto no, al menos se hubiera ido por los medios violentos, que

siempre sería mil veces más valiente, noble y decisivo que los procedimientos empleados por los caudillos de las masas ineducadas, que tan a tontas y a locas sostienen el pendón de una rebeldía bufa, única en los anales de las luchas obreras.

La falta de instrucción ha impedido que se recurriera a los medios legales y la total carencia de masculinidad ha hecho imposible la consumación de actos que revistiesen la menor sombra de gallardía. Sólo se ha conseguido llenar de oprobio un movimiento nacido al calor de las justas aspiraciones populares y que al principio ganó, para su causa, las simpatías de todos los que sienten ansias de emancipación.

No se ha hecho un verdadero acto de propaganda, pues en los pocos que se han realizado no se ha pretendido siquiera convencer a los equivocados.

En cambio, la injuria, la calumnia y la difamación están a la orden del día. Ni los vínculos de la sangre son suficientes para hacer enmudecer las lenguas viperinas, vertiginosamente movidas al servicio de la cobarde mentira y de la soez calumnia, para eterna deshonra de este pueblo, maldecido por los dioses que han tolerado cayera en la mayor degradación, por culpa de su iracundo cura, su cínico alcalde y su estafador secretario.

Todos los años por Pascua se cantan aquí las tradicionales *caramellas*. Es esta una fiesta de amor, en la que se denota la alegría y se aprietan más y más los lazos de fraternidad, tan indispensables para la buena marcha de toda población. Sirve, además, como pequeña e inocente válvula de expansión de los infantiles rencores de un pueblo que ha sufrido pacientemente, durante todo el año, las demasías de sus malos gobernantes. Es algo así como los desahogos que se permite el público en una fiesta taurina, contra el representante de la autoridad que no ordena a su gusto el cambio de suertes en el bárbaro espectáculo.

La célebre huelga que nos ocupa daba, este año, materia más que sobrada para que se luciera el coro que había de cantar las *coplas*. Y sin la huelga, no faltaban motivos para poner en *solfa* a los que han traicionado al pueblo: al diputado *esquirol* que ha faltado descaradamente a su palabra; al secretario *esquirol* que ha sableado a todo bicho viviente; al cura que tantos atropellos ha cometido y hasta a Andrade, que consiente continúen en el Ayuntamiento tipos tan inútiles.

Les pareció mejor cantar cuatro coplas obscenas contra doncellas que, la que más o menos tiene tanta honra como la madre del primero de ellos; consiguiendo con esto ahondar más el abismo que separa a ambos bandos y hacer casi imposible la solución del conflicto que se debate, toda vez que la reconciliación de los contrincantes es cosa más que difícil.

También se escribieron dos *coplitas* contra los curas, pero éstas se cantaron en familia, ya que, cuando el vicario les fué detrás, se abstuvieron prudentemente de cantarlas los *valientes revolucionarios*.

Aquel día se nos acabó de hacer más odiosa la clase sacerdotal, al ver todo un vicario, rebajando su sotana aún más de lo que está, siguiendo al coro,

lápiz en ristre, acompañado de algunas beatas, bien bonitas por cierto. Y en verdad gozamos presenciando como discutían (de mentirigillas) dicho vicario y el ilustre secretario. Este tío se oyó unas cuantas frescas del ensotinado y juramos solemnemente que es la primera vez que hemos oído una verdad de labios de un clérigo.

Tan populares se han hecho las dichas coplas que no se oye cantar otra cosa por Santa Perpetua y hasta son honradas por la alcaldesa y la secretaria a quienes las hemos oído, habiendo podido observar que ninguna de las dos tenía la garganta seca.

Porque eso sí; se han hecho tan políticas las mujeres de Santa Perpetua, que hay que ver como hacen propaganda por los lavaderos, para que se expulse del pueblo a los forasteros, aunque con el dinero de estos se ayude a mantener alguna huelguista que lo es porque no la han admitido a la fábrica, por miedo a que vuelva a robar hilo como en otros tiempos.

Hasta hay matrimonio librepensador, cuyo macho habla mentiras de verdaderos anticlericales, mientras la hembra envía a bautizar a su cachorro a las ocho de la noche para que no lo vea la gente y siga en la creencia que están emancipados de la tutela religiosa.

Después de todos estos datos y muchísimos más que por no cansar omitimos, cualquiera sabrá lo que es esta célebre huelga.

Con la mano puesta en el corazón, dime, lector: ¿Esto es huelga? Ya sé lo que responderás. Dirás que esto es (perdona) una mierda.

F. MOLINER SALCEDO.

IDEOLOGIES

L'ESTALVI

Els quins perteneixent al món del privilegi, proclamen les excel·lències de l'estalvi com factor segur d'emancipació i independència social, ho fan ben persuadits de la falsetat evident del procediment per a que amb ell puguin redimir-se els obrers de les glebes del treball forçat; però amb el fi preconcebut d'interessar-los en els negocis burgesos i poguer aixís pròllongar la existència del predomini capitalistic.

Pretenen els mesòcrates de tots els matissos, narcotitzar les virilitats rebelds del poble, a fi de retardar en lo possible el temut instant de la seva redempció; i es clar que per això apel·len a aquests tontos procediments enlluernados que sedueixen i suggestionen momentàniament, però que en definitiva res eviten ni resolen.

Els partidaris del règim capitalista fan lo que lògicament deuen fer al procedir aixís, doncs aixís serveixen sa causa. Però nosaltres, els revolucionaris passius o revolucionaris militants, som obligats a desfer l'encant enganyador i traïdor, mostrant a les masses obreres en tota sa alarmant extensió la sinistra gravetat de les teories de l'estalvi, ensenyant-los-hi que sols amb arrancs virils i actituds de fera gallardia heroica i perseverant, lograrem acabar amb la tirania iníqua de la explotació de l'home per l'home, després d'un lluitar incessant que acabi per trastornar-ho tot de dalt a baix...

LUDOVIC PETRUS.

D'EXCURSIONISME

El "Brot Vallesenc" a Montserrat

Podem ben dir que la anada a Montserrat fou un triomf per l'excursionisme i una glòria pel «Brot Vallesenc». No l'oblidarem mai una diada tan plàcida, perquè solament el record d'aquella gran família, que s'escriptorria per aquells camins sota els cingles escarpats del bell Montserrat, ens hi atrau novament. Qui ens hagués contemplat des de lluny, hauria vist entre mig de la verdor de les mates i dels romanins, com unes flors

que avençaven falagueres lluint una diversitat de colors: eren les donzelles jovecanes que honraven nostra excursió.

Mentres el carril de cremallera esbufegava enfilant-se per aquells relleixos, nosaltres contemplàvem embadalits aquells fondos maravellous, on els mestres del pincell cada vegada que'ls miren s'hi deuen extasiar. I després arribar a dalt i respirar aquell aire jamai corromput pel món de la terra baixa—com diria en Manelic—, i contemplar des d'allí tot lo gran de la Naturalesa, admirar aquells detalls gòtics del vell Monestir, aquelles roques maravellous que son testimoni dels passats cataclismes, i totes les bel·leses d'aquella muntanya única; cada volta que un ho recorda, pensa: ¡Alló era viurer!... Llástima que allà dalt de les bel·leses n'han fet una explotació.

Més tart avençarem per l'esquerra del Monestir i descendirem montanya avall camí de les Coves del Salitre. Heus aquí una altre maravella; talment semblen les aules d'una escola d'escultura; la estalactita hi ha fet maravelles; i verdaderament aquelles coves son un joiell de Natura.

Una volta recorreguts aquells paratges subterranis que'l Sol no ha vist mai, exirem novament enfora la montanya. A la sortida som interromputs bruscament per un feréstec habitant d'aquelles encontrades i encarregat d'explotar als visitants de les coves, que'ns barra la porta per dins, sens abans satisfer l'import de la nostra visita, no distingint amb el seu procedir, lo que tenen les persones com a cosa incondicional.

Emprenem novament la marxa camí del Cairat i muntanya avall, fins a les quatre de la tarde que fem la dinada demunt les roques que besen l'aigua del Llobregat, davant d'aquell salt deliciós, que feu dalir la màquina del nostre company fotògraf i no's pogué sostreure de pendrer un clixé que sortí admirable, com admirable és aquell paisatge.

Una volta finit el nostre àpet ambulant, comencem de nou la caminada cap Olesa i d'allí a la estació ingrata, del carril, que's trova casi una hora i mitja lluny del poble, amargant-nos amb aquella pujada inacabable i feixuga, la dolcesa de la nostra magnífica excursió.

Al disposar-me a fer aquest breu i minúscul esboç de tan atractiva caminada, un company dilecte, capdevanter del «Brot Vallesenc», m'ha remés quatre retrats dels clixés presos durant la nostra curta estada per aquelles encontrades, que's mereixen ser guardats dintre d'un àlbum, com a record d'aquelles cimes que tan bé sapigué cantar el gran Verdager, i d'aquella diada que'l «Brot Vallesenc», convertit en una gran família, s'esplaiava, contemplant aquelles bel·leses.

JANIVALL.

Lleida 5-9-1915.

Immoralitats

Continuant la tasca imposada seguirem de mica en mica posant al descobert als qui s'enlairen arrossegant-se per a lograr baixos fins. La setmana passada ja varem demostrar com s'exerceix des de l'Alcaldia; les nocions més rudimentaries del pudor son llastimosament oblidades per qui te la missió de robustir l'estat moral del poble per medi de l'exemple. Nosaltres ens fem càrrec del conflicte entre dos deures i sabem disculpar quan se tracta d'una persona que resolt les qüestions amb altesa de mires i sobre tot amb noblesa, però en la nostra Alcaldia to-

tes aquestes virtuts geuen aplastades sota els petges de la poltrona i baix el pes d'uns quants kilos de carnassa.

Que'l quefe senyor Pinet és el complement del senyor Alcalde, és ja cosa indiscutible. Tothom sab amb les condicions en que'ns el va dur el senyor Griera el primer cop; tothom recorda la seva actuació arlequinesca; tothom sab com va ser tret pel senyor Romeu i com quedà en la seva marxa; els continuats robos, etc., etc.

Aixó no obstant, tornà el senyor Griera i tornà amb ell el senyor Pinet.

Quins compromisos existeixen entre ambdues llumaneres? Tornen els robos, tornen les immoralitats i tots dos queden tan naturals com si els fessin una ampliació.

Ultimament amb la multa a un centre de recreu, seguit d'una represió injustificada ve a demostrar-nos la moralitat d'aquestes figures locals.

Els que sabem que aquí és juga als prohibits diàriament i sabem el motiu vritat de aquella multa, no'ns extranyem gens de que algú es trenqui el cap per sapiguer si hi ha qui en tregui profit d'aquests privilegis.

Avui ens limitarem a dir que l'Alcalde ha regalat un policia al local senyalat més amunt mentre és juga descaradament, sapiguent-ho el senyor Griera, en algun altre lloc.

Com que cada dia se'n saben de noves, un altre dia direm el perquè d'aquesta represió i llibertat, explicarem els èxits d'en Pinet i direm quantes pessetes té un duro.

UN NOU ESTABLIMENT MÈDIC

Una Clínica a Sabadell

El dimarts passat tingué lloc l'acte de la inauguració d'aquesta Clínica d'especialitats que ls doctors Bonafont, Lorca, Nonell Camps i A. del Valle han establert en el número 33 de la Plaça Major, i a la que assistirem atentament invitats pels mateixos.

L'objecte d'aquest nou establiment mèdic és evitar que per la curació de certes malalties no's tingui d'anar a la capital, i an aquest efecte han instalat amb tots els avenços que la ciencia requereix, tota classe d'aparells, no escatimant res que pugui desmereixer la importancia d'aquesta Clínica. Per a més endavant hi ha l'intent d'establir també una sala d'operacions que igualarà a les més importants que puguin funcionar a Barcelona.

Aquesta clínica se dedicarà a les especialitats següents:

Dr. Bonafont, Catedràtic de parts i enfermetats de la dona en la Facultat de Medicina de Barcelona.

Dr. J. Lorca, Ancien Moniteur de l'Hospital Necker de Paris.—Vies urinaries amb sa cirugia i sífilis.

Dr. Nonell Camp, Director de l'Institut Mèdic Pedagógic de Barcelona i Metge de la Clínica de nens en l'Hospital Clínic.—Enfermetats dels nens.

Dr. Valle, Auxiliar de l'Hospital Clínic.—Vies digestives.

Després els invitats a l'acte, entre'ls que hi figuraven l'il·lustre Catedràtic Dr. Gonzalez Prats, el metge en Ramón Moragas, el farmacèutic n'Enric Masjuan, i representacions de la premsa local, fórem obsequiats, acabat d'enterar-nos de tot lo que constitueix aquesta important Clínica, amb un esplèndid *lunch* i al destapar-se el xampany dirigí la paraula als presents el catedràtic Dr. Gonzalez Prats, qui en un eloqüent discurs senyalà la finalitat de la clínica, que era

la de juntar-se a la vida laboriosa de la ciutat i per a poguer socórrer amb l'auxili poderós de la ciència, de quina els directors d'aquest establiment n'eren una veritable garantia, als que caiguessin sota dels flagells de la lluita de cada dia. Seguidament feu una acurada presentació dels metges que's posen al davant d'aquesta Clínica, i després de felicitar-los i de desitjar-los excel·lents resultats en la seva tasca, acabà oferint-se a tots com a metge i com a amic.

Seguidament parlà en nom dels seus companys el Dr. Bonafont qui, després d'agrair les frasses de González Prats, explicà lo que'ls ha animat l'efectuar la instal·lació de l'esmentada Clínica i feu remarcar que no han vingut per a fer la competència ni posar en entredit a la classe mèdica de Sabadell de quina en feu un calurós elogi i manifestant que venen només a col·laborar amb ells i a quin fi posaven a la disposició de la mateixa el seu establiment. Acabà llur discurs donant les més expresives mercès a tots i d'una manera especial a la premsa local allí representada.

Finalment parlà el jove metge sabadellenc en Ramón Moragas, qui posà en les seves paraules uns merescuts elogis per a lo que allí s'havia manifestat envers la classe mèdica de Sabadell, i enaltí l'establiment d'aquesta Clínica.

Per acabar sols direm que nosaltres sentim una viva satisfacció per haver-se instal·lat en aquesta ciutat un establiment tant important d'aquesta naturalesa, i després d'agrair la delicada deferència que tingueren envers nosaltres, els desitgem força acert en l'exercici de la seva penosa tasca.

Vendimiaria

Septiembre... ¿No veis en este mes una cosa así como la iniciación de algo nuevo que penetra dentro nuestro, dando nuevas energías a nuestro cuerpo, poniendo una más fuerte corriente en nuestra sangre? Y más a estas horas en que la visión que se alza lúgubre delante de todos es la sangre como si una inmensa estrella brillara, con su rojo escarlata, en el firmamento azul, o si como nuestra retina no viese más que sangre, sangre por todo, en nuestra casa, en la calle, en el campo, en los libros, en los periódicos, en todos los líquidos... Y la vendimia acompaña a todo eso; los racimos destilando debajo los pies de los vendimiadores, el zumo que ha de ser el vino nuevo renovador de nuestra sangre, parece tener más fortaleza, como si la tierra quisiera dar a los hombres más empuje y más bravura para las venideras luchas de rebeldía y de libertad.

Luchas de rebeldía para acabar definitivamente con todo el estado actual de cosas, cosas que nos llevan a los precipicios, a las guerras inhumanas, a la matanza de todos los hombres como si fueran inofensivos corderos; contra este estado de cosas que necesita, para su estabilidad, la cárcel, el destierro, leyes de represión, leyes de excepción, leyes abominables y absurdas; contra este estado de cosas que hace alimentar en el corazón de todos los hombres conscientes una rabia infinita, un odio cruel, una abominación implacable, que serán los estandartes gloriosos de las venideras luchas; contra este estado de cosas que hace decir palabras terribles, como rugidos de fiera mal herida, de las gargantas hechas como para gritar palabras brutales, apostrofantes, que serán los verdaderos clarines que nos llamarán a la batalla cuando el reloj supremo nos señale

y marque la hora terrible de que unos nuevos judíos avanzarán temibles, con las lanzas alzadas y amenazantes...

Todo será, como este mes, una vendimia terrible. Y nosotros, los hombres, seremos los bravos vendimiadores que bajo nuestros pies se destilará el vino supremo de un mundo falso y carcomido. Pero antes es necesario acabar con las dos vendimias, con la que nos da la tierra en este mes georgiano, y la que se está haciendo sobre la tierra misma, llamada guerra... La una nos dará fuerzas, energías, la otra nos dará enseñanzas, dictará caminos. Y en la penetración de estos dos líquidos, hirviéndose dentro nuestro, será lo que nos dará la fuerza augusta, el ideal supremo, para poner sobre las ruinas de unos imperios, de unas monarquías, sobre los más altos montones de cadáveres, los estandartes que ya ahora revolotean, anónimos e invisibles, sobre nuestras cabezas, con aires de victoria...

Y quizás también esta próxima Nueva Era se llamará «Vendimiaria», tal como se llamó el mes inicial de la República francesa, es decir, como un nombre representativo del maridaje de un vino viejo y la sangre nueva que fermentarán dentro de las grandes ciudades, como si fueran toneles inmensos, el vino cordial de una era de paz, de amor y de ventura.

FEDERICO REYES.

Notes i comentaris

El nou Comitè del Partit Federal

Diumenge a la tarda tingué lloc, tal com estava anunciat, la votació del nou Comitè, quedant elegits per majoria de vots els ciutadans següents:

Antón Perelló Vinadé, Joan Puig Pujol, Francisco Canals Piferrer, Francisco Pascual Sallent, Angel Sanmartí Cortés, Joan Prat Badia i Francisco Aliqué Puig.

Aquests se reuniren ja dimarts passat i acordaren distribuir-se els càrrecs ahir divendres.

El monument a Pi i Margall

Per a que's vegi l'entusiasme que ha despertat entre'ls bons federals de Catalunya l'acte de la colocació de la primera pedra al monument de l'il·lustre mestre del Federalisme En Francisco Pi i Margall, vegis lo que diu el nostre volgut confrare «Tarragona Federal»:

«El partido federal de Tarragona traerá una nutrida representación al acto de referencia. En él concurrirá nuestro Comité, dos delegados del Comité provincial, los ciudadanos que componen la minoría federal en el Ayuntamiento, un delegado del Centro, dos de la «Joventut Federal», uno del grupo «Jovent tarragoní federal» y representación de nuestro semanario, el senador por Tarragona nuestro ilustre amigo D. Eduardo Calvet, el estimado e incansable diputado por la circunscripción D. Julián Nogués, el dignísimo y batallador diputado por Tortosa D. Marcelino Domingo, y buen número de correligionarios que desde luego han prometido su asistencia.

Por noticias que llegan hasta nosotros, sabemos que en diferentes pueblos reina inusitado entusiasmo entre los federales para concurrir a tan solemne acto, todo lo cual induce a creer que la provincia de Tarragona jugará un importantísimo papel en el edificante acto de la colocación de la primera piedra al monumento que a la memoria

del autor del Programa de 22 de Junio de 1914, ha de efectuarse en Barcelona el día 19 del corriente».

El Comité del Partit Federal de Sabadell en una de les seves pròximes reunions també pendrà importants acorts referents a la citada festa que's revestirà d'una veritable solemnitat.

ANUNCIS OFICIALS

Escola Industrial i d'Arts i Oficis

Del 15 al 25 del present mes de Setembre, estarà oberta la matrícula ordinària, tots els dies de treball de 8 a 10 de la nit, així per als estudiants dels anys anteriors que desitgin continuar en els estudis, com per aquells que vulguin entrar ara an aqueixa Escola.

El conserge donarà a tots ells fulles de sol·licitut, les quals després d'omplertes, deurán ésser registrades en Secretaria, a l'objecte de no perdre el dret de prioritat en el cas poc probable de no cabre-hi tots els sol·licitants.

Els estudiants de l'any passat acompanyaran amb la sol·licitut, el certificat de la nota obtinguda en els exàmens del Juny passat.

Serà completament gratuïta la assistència a les classes de nit, devent solament dipositar els sol·licitants, la quantitat de 7'50 pessetes com a penya de compliment del Reglament interior.

Tots els alumnes d'ingrés deurán portar un certificat del metge com estan revacunats, quals certificats en blanc els hi serán donats pel mateix conserge.

La mínima edat per entrar en la Escola, es la de dotze anys, saber llegir, escriure i resoldre les quatre regles fonamentals de la Aritmètica.

Els dies i hores d'examen d'ingrés se fixarán en el quadro d'anuncis del vestíbol de la Escola.

Lo que's fa públic per disposició del Sr. Director als efectes conseqüents.

Sabadell 11 de Setembre de 1915.

J. CORTADA, *Secretari*.

Sessió de l'Ajuntament

Dijous passat, com de consuetut, tingué lloc la sessió de segona convocatòria.

S'aprovà l'acta de la sessió anterior.

Se llegí l'ordre del dia en la que hi figurava com a més important un dictamen de la Comissió de Governació proposant obrir un concurs per adjudicar permisos de perfeccionament d'estudis, i una comunicació de la Comissió Executiva del Monument a Pi i Margall, demanant que s'obrí una subscripció per a contribuir als gastos de la erecció de dit monument.

Els dictamins foren aprovats i les comunicacions passaren a les Comissions respectives.

S'aixecà la sessió seguidament.

Noves

Per a demà diumenge tarde i vetlla la Joventut Recreativa del Círcol Republicà Federal ha organitzat dos esplèndids balls, quins programes executarà la aplaudida Banda del Batalló de Cassadors de Mérida.

—Dijous passat, a dos quarts de vuit del vespre se declarà un incendi als magatzems de desperdici que'l nostre amic En Joan Mayola posseeix al carrer de Covadonga. El local quedà destruït, seguint les pèrdues considerables.

—En el saló d'actes del Círcol Republicà Federal, avui dissabte a les 9 i mitja de la nit, l'estudiós propagandista Salvador Seguí explicarà la seva anunciada conferència sobre l'interessant tema: «Causas inicials del desquiciament del socialisme».

—El Centre Excursionista del Vallès ha organitzat per al diumenge dia 19 del corrent, una excursió col·lectiva a Montserrat, poguent fer-se el viatge d'anada i retorn pel módic preu de 5'05 pessetes.

En la sessió preparatòria d'aquesta excursió que's celebrarà el proper dimarts, es concretarà el programa de visites.

Kiosc de Canaletes

Cervesa **E. Petry,**

S. EN C.

Exigeixis en els taps la marca del Representant

Gasseosa F. PANÉ

Se serveix a domicili

Rambla, 198

Latorre, 2

Fàbrica de gorres

de

Ignasi Cassadó

Especialitat en gorres a mida

Rambla, 56: Sabadell

PIRINEUS BAR

PLAÇA DE L'ÀNGEL

Elegant saló de begudes gelades

Serveis a domicili de gelats

Abonos diaris i setmanals :: Servei garantit per higiene i puresa :: El gelat és la beguda més sana per a la digestió

PREUS

Encàrrec per una sola vegada (gelat complet)	0'50 ptes.
Servei setmanal o dies festius	» » 0'40 »
» diari	» » 0'35 »
Mig gelat, tots el serveis	0'25 »

Els encàrrecs no podran ser menys de quatre begudes.

SERVEIS A TOTES HORES

Avisin amb dues hores d'anticipació al **Pirineus Bar** o a la Fàbrica de Gel i Cambres Frigorífiques.

TELÈFON 583

DINER...

ha de guanyar qui necessiti treballs de

IMPREMTA I SEGELLS DE CAUXÚ

consultant els preus en la acreditada casa de

MANEL LÓPEZ ORTEGA (FILLS)

Apartat, 171 - MADRID

per la economia dins de la bondat dels seus treballs, així com sol·licitant les condicions per a ésser Corresponsal, s'obtenen grans beneficis al acceptar les mateixes.

El Taller de Sastreria d'en

Josep Rotllant

l'ha traslladat a la

RAMBLA, 60

Lo que posa en coneixement de la seva distingida i nombrosa clientela

**SABATERIA
TOUS**

Es la casa que ven el calçat més elegant i més ben confeccionat a preus reduïts